

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

فرستنده: عثمان حیدری
۱۲ فبروری ۲۰۲۲

کلمبیا:

روسیه، ایران و ونزوئلا در حال تدارک مداخله نظامی در این کشور هستند.

سفارت فدراسیون روسیه در کلمبیا جمعه گذشته ادعاهای وزیر دفاع کلمبیا را، مبنی بر این که روسیه به همراه ایران و ونزوئلا در حال تدارک مداخله نظامی در مرزهای کلمبیا هستند، رد کرد.

به گزارش راشا تودی، دیگو مولانو وزیر دفاع کلمبیا روسیه را به دخالت در امور داخلی کلمبیا متهم کرد. وزارت دفاع کلمبیا در جریان یک مأموریت شناسائی اطلاعاتی درباره درگیری‌های جاری در مرز ونزوئلا، مشخص کرده بود که جمهوری بولیواری ونزوئلا با حمایت روسیه و ایران در حال بسیج نیروها و تسلیحات در مناطق هم مرز با کلمبیا است.

مولانو هفته گذشته طی یک کنفرانس مطبوعاتی اطمینان داد که نیروهای مسلح ونزوئلا، با کمک فنی روسیه و ایران «افراد و واحدهائی» را به مرز کلمبیا منتقل کرده اند. وی ادامه داد که جنگ چریکی در دپارتمان آراوکا کلمبیا «از آراوکا آغاز نشد، بلکه از آن سوی مرز آغاز شد.» وی خاطرنشان کرد که درگیری‌ها در آنجا به دلیل دخالت نیروهای خارجی «برای حذف مشعبان فارک» رخ داده است.

درگیری‌های مختلفی از سال‌ها پیش در این منطقه بین گروه‌های ذینفع «چریک» ELN و متحدان «Nueva Marquetalia» و «ناراضی‌های منشعب از فارک» در جریان است.

با این حال، سازمان های مردمی مستقر در آراوکا مخالفت خود با اظهارات وزیر دفاع را اعلام کردند. این سازمان ها خلاف ادعای دولت کلمبیا اعلام کردند آنچه در منطقه خطر اصلی می باشد، جنگ شبه نظامیان قاچاقچی مواد مخدر علیه نیروهای جنبش اجتماعی در کلمبیا است. گفته می شود که مخالفان و منشعبان فارک، که مظنون به همکاری با دولت کلمبیا هستند، پشت این ساختارها هستند.

«دیگو مولانو» وزیر دفاع کلمبیا هفته گذشته (روز پنجشنبه) مدعی شد که «می دانیم برخی افراد و واحدهای نیروی نظامی بولیواری (ونزوئلا) با حمایت های فنی ایران و روسیه به سمت مرز بسیج شده اند» و این یک «دخالته خارجی» آشکار در مرزهای دو کشور است. ساعاتی بعد ولادیمیر پادرینو، همتای ونزوئلای مولانو، در یک پیام توییتری دولت کلمبیا را متهم کرد که خود را به «مرکز فرماندهی امریکا در جنوب و محل پایگاه های نظامی امریکا» تبدیل کرده و بعد «از مداخله در امور ونزوئلا شکایت می کند... خدای من.»!

با گذشت کمتر از ۲۴ ساعت، سفارت روسیه در کلمبیا روز جمعه با صدور بیانیه ای با رد اظهار نظر وزیر دفاع کلمبیا، این اتهامات را «اظهارات غیر مسؤولانه یکی از اعضای کابینه دولت» دانست. «نیکولای کی. تاودومادزه» سفیر روسیه در کلمبیا سپس روز دوشنبه به دولت ایوان دوکه رئیس جمهوری کلمبیا اطمینان داد که «همکاری نظامی» روسیه با ونزوئلا علیه کلمبیا استفاده نخواهد شد.

پیشینه

تشنج میان ونزوئلا و کلمبیا در حالی همواره یکی از تیتروهای اصلی رسانه های امریکای لاتین بوده است که از سال ۲۰۱۵ و با بالا گرفتن مناقشات، مرز زمینی وسیع دو هزار و ۲۰۰ کیلومتری دو کشور بسته است. در همان روزهای ماه اگست سال ۲۰۱۵، کاراکاس دولت کلمبیا را متهم کرد که به گروه های مسلح غیر قانونی، باند های جرم و جنایت و قاچاقچیان اجازه می دهد بر ارضی از مرز عبور کنند.

نیکلاس مادورو رئیس جمهوری ونزوئلا گفت: ما خواهان اصلاحات مرزی هستیم. مرزهای فعلی جرم خیز و غیر قابل اعتماد است. ما قربانی کاپیتالیسم و به خصوص از نوع راست شبه نظامی آن در کلمبیا هستیم.

به رغم رد و بدل کردن پیام های هشدارآمیز دو دولت، با گذشت حدود شش سال از اگست ۲۰۱۵، پس از ورود یک گروه مسلح کلمبیایی به شکلی غیر قانونی به خاک ونزوئلا (مارچ ۲۰۲۱)، مرز میان دو کشور یکی از پر تشنج ترین روزهای خود در سال های اخیر را تجربه کرد.

اکنون با گذشت سال ها و در شرایطی که به گفته وزیر دفاع ونزوئلا، کلمبیا به پایگاه امریکا در منطقه امریکای لاتین تبدیل شده است، طرح اتهام علیه روسیه و ایران توسط کلمبیا به دلیل پشتیبانی فنی نیروهای نظامی بولیواری محل سؤال است.

این دست اختلافات بنابراین مسأله تازه ای نبوده و در یکی از آخرین موارد در اپریل ۲۰۱۹، کلمبیا بار دیگر با طرح اتهام علیه مسکو، هرگونه مداخله نظامی به نفع دولت نیکلاس مادورو رئیس جمهوری ونزوئلا را تهدیدی برای ثبات این منطقه دانست. کمتر از یکسال پیش نیز در پی اظهارات وزیر دفاع کلمبیا مبنی بر دست داشتن روسیه در انجام حملات سایبری علیه این کشور، وزارت خارجه روسیه سفیر کلمبیا در مسکو را احضار کرد.

دولت کلمبیا، نیکلاس مادورو را متهم کرده که به مخالفان فارک پناه داده و از آنها حمایت می کند اما دولت کاراکاس این اتهامات را رد کرده است.

اهمیت موضوع

کلمبیا و ونزوئلا، دو کشور همسایه در گستره آمریکای لاتین که به رغم فاصله جغرافیایی ناچیز، مسأله فاصله از زمین تا آسمان ایدئولوژیکشان همواره در طول تاریخ برجسته بوده است.

یکی به عنوان متحد سرسخت و اشنگتن با روابطی در هم تنیده با کاخ سفید و دیگری بر پایه انقلابی که رویکرد ضد امپریالیستی آن، زبازد خاص و عام است. نکته مرتبط با بحث حاضر این که، جدا از اختلافات همیشگی میان بوگوتا- کاراکاس، مسأله «دخالته خارجی» به عنوان یکی از نقاط سیاه پرونده وقوع کودتاهای تلخ تاریخ آمریکای لاتین، همواره محل سوءظن و یکی از دلایل اصلی تشنج‌های میان کشورهای ناهمگون این منطقه (به لحاظ ایدئولوژیک و رویکرد سیاسی) بوده است.

مروری بر تاریخ سیاسی آمریکای لاتین در سال‌های گذشته نشان می‌دهد که پشت هر جنگ داخلی، کودتا و بحران اجتماعی و سیاسی در این منطقه می‌توان رد پای کاخ سفید را مستقیم و یا غیرمستقیم مشاهده کرد اما رویکرد میلی آمریکا و متحدان سینه چاکش همچون کلمبیا در توصیف مفاهیم مد نظر خود همچون «مداخله و یا همکاری» خارجی از آن دست مواردی است که نمونه‌اش را در تعریف دموکراسی از آن‌ها شنیدیم. سرکوب معترضان ضد نژادپرستی یا به قول دونالد ترامپ «تروریست‌ها» به بهانه حمایت از دموکراسی تا توجیه و دفاع از هجوم هواداران ترپ به ساختمان کنگره به بهانه پیروی از دموکراسی گواه این مطلب است.

کلمبیا در حالی به تریبون اعلام مواضع کاخ سفید در آمریکای لاتین و پیروی دقیق از مقامات آمریکائی در مرزبندی میان دوست و دشمن تبدیل شده است که ونزوئلا با وجود این متحد قوی امپریالیست آمریکا تا پشت مرزهای خود، احساس خطر کرده و حفظ امنیت آن از اولویت‌های دولت کاراکاس است.

حفظ امنیت یکی از نخستین کارکردهای یک دولت در همه کشورهای جهان محسوب می‌شود اما این که نام همکاری‌ها و هرگونه تقویت حوزه نظامی توسط کشورهای مورد غضب آمریکا که اتفاقاً ایجاد بی ثباتی از هر راه ممکن توسط کاخ سفید و متحدانش، بزرگترین تهدید علیه این کشورها است، تنور انگ زدن‌ها از «مداخله خارجی» را داغ می‌کند، جای تأمل دارد.

«احترام به حاکمیت» کشورهای آمریکای لاتین، عبارتی است که دائماً از سوی مقامات روس شنیده می‌شود و در مقابل اما آنچه از آمریکا در گوش جهان پیچیده است، موضع بالا به پائین کاخ سفید به «حیاط خلوت» آمریکا است. عدم پذیرش این واقعیت که دوران رفتارهای قلدرمآبانه به سرآمده و فشارهای حداکثری علیه کشورهای آمریکای لاتین همچون ونزوئلا و یا کوبا که حدود یک ماه پیش، ۶۰ سالگی تحریم‌های ظالمانه آمریکا را پشت سر گذاشت، دیگر کارساز نیست، تقلائی خلاف جهت آب و مقاومتی مضموم از سوی آمریکا است که تنها برای متحدانش از جمله کلمبیا باورپذیر است.

در نهایت این که دولت ونزوئلا بارها بر حل و فصل مسالمت‌آمیز تشنجه با کلمبیا تأکید کرده اما حتی در تازمترین نمونه آن در اکتوبر ۲۰۲۱ و استقبال مادورو از پیشنهاد مجلس سنای کلمبیا مبنی بر ایجاد یک کمیسیون پارلمانی به منظور عادی‌سازی روابط، دولت کلمبیا بار دیگر ساز مخالف زد و دولت ونزوئلا را «دیکتاتوری» توصیف کرد. انتخابات برای تعیین جانشین ایوان دوکه رئیس‌جمهوری کلمبیا ۲۹ مه (۸ جوزا) برگزار خواهد شد و طبق نتایج نظرسنجی‌ها، تا کنون سناتور گوستاوو پترو عضو ائتلاف چپ‌گرا و شهردار سابق بوگوتا (۲۰۱۲ تا ۲۰۱۵) پیشتان است. انتظار می‌رود در صورت روی کارآمدن دولت چپ‌گرا در این کشور، روابط با ونزوئلا تا حدودی منعطف تر شده و آتش تشنج‌ها میان دو کشور، تا حدودی فروکش کند.

این که کلمبیا با چشم بستن بر زشتی مداخله آمریکا در داخلی‌ترین امور ونزوئلا به جرم تن ندادن به خواسته‌های نامعقول آمریکا، به تکرار اتهامات و برجسب زدن‌های آمریکا می‌پردازد، واقعیتی تلخ است. ونزوئلا در حالی مرکز روند تحریم‌های واشنگتن قرار گرفته، که البته از هر مداخله‌ای، آسیب‌زننده تر است. تحریم‌های فلج‌کننده‌ای که تقویت روابط با سایر قدرت‌های جهانی از جمله روسیه، راهکاری برای دور زدن آن‌ها و نجات از انزوا در این دهکده جهانی، از جمله معقول‌ترین راه‌ها به نظر می‌رسد.